

Om blodige Legemsforbrydelser under maximal, protraheret Rus.¹⁾

AF AUGUST WIMMER.

DET turde være ubestrideligt, at Retspsykiatrien med Hensyn til Spørgsmaalet »Beruselse-Tilregnelighed« af det praktiske Retsliv i nogen Grad er bleven tvunget op i en Krog. T i p s y k o p a t o l o g i s k og ud fra mere psykologiske Tilregnelighedskriterier behøver den »normale« Rus jo ikke at naa saa særlig høje Grader for at kunne sidestilles med andre »forbigaaende Sindsforstyrrelser«, som man tillægger afgørende Betydning m. H. t. Tilregneligheden²⁾. Psykopatologien har her indladt sig paa en »Koncession« til Juraen, den almindelige Retsbevidsthed, Samfundssikkerheden osv. I P r a x i s er Forholdet jo som bekendt blevet det, at Domstolene saa godt som udelukkende kun indrømmer Utilregnelighed ved de Former af Rus, som fra psykiatrisk Side udtrykkelig betegnes som »a t y p i s k«, »k o m p l i c e r e t«, »p a t o l o g i s k« Rus.

»Koncessionens« retsfilosofiske Side kunde i og for sig være Psykiateren ligegyldig. Langt mere uheldigt bliver for ham, at den psykopatologiske Sondring mellem disse to »Former« af Rus ofte i det konkrete Tilfælde er saa uhyre vanskelig.

¹⁾ Foredrag ved 2det Nordiske Psykiatermøde, Stockholm 4.—6. September 1922.

²⁾ Smlgn. ogsaa A. Friedenreich: »Om Straf og andre Foranstaltninger overfor Berusede og Alkoholister«. Forhandlinger paa Dansk Kriminalistforenings 2. Aarsmøde, København 1901.

Naar P. S c h r o e d e r skriver: »Die Erscheinungen der akuten Alkoholintoxikation, des Rausches schwanken bei der grossen Mehrzahl der Menschen und in der grossen Mehrzahl der Einzelfälle nur in geringer Breite«, saa vilde vi vist alle ønske ,at han havde Ret. Men jeg tror, vi alle kan være enige om, at det, man nu engang kalder »typisk«, »normal« Rus, er en alt andet end konstant Størrelse, baade med Hensyn til Intensitet og Symptomatologi, i hvert Fald da, naar man ikke holder sig til »Laboratorierusen«. Og ligesaa synes det mig, at man af den righoldige Litteratur om »atypisk«, »kompliceret«, »patologisk« Rus¹⁾ heller ikke faar en s a a d a n skarp Tegning af disse Rustilstande, at man derfra kan hente usvigelige Kriterier for Afgørelsen i det enkelte Tilfælde. Kun enkelte Forfattere som v. K r a f t- E b i n g og Z i e h e n tegner Billeder, der imidlertid har et ubestrideligt Præg af Skematisme.

Hvert Tilfælde af mulig »patologisk« Rus stiller da Retspsykiateren overfor en vanskelig Opgave, hvor kun den intimeste Vurdering af det konkrete Tilfældes Kendsgerninger kan tillade et Skøn. Og her vilde jeg mene, at man i det hele bør være ret rigorøs i sine Fordringer til Diagnosen »patologisk Rus« og tilstaa den »normale« Rus en bred Margin til Variationer i Billedet, baade kvantitativt og kvalitativt.

Den patologiske (atypiske) Rus synes oftest at forudsætte en vis H j æ r n e d i s p o s i t i o n hos de paagældende

¹⁾ Garnier: La folie à Paris, 1890. — v. Kraft-Ebing: Lehrb. der gerichtl. Psychopathologie. 3. Aufl. 1892. — Pontoppidan: Psykiatriske Forelesn. & Studier. 2. R. 1893. — Moeli: Allg. Zeitschr. 1900. Bd. 57. — Heilbronner: Die strafrechtl. Begutachtung d. Trinker. 1905. — Dupré: L'Encéphale. 1906. — Wollenberg i Hoche's Handb. d. gerichtl. Psychiatrie. 1901. — Ziehen: Psychiatrie. 1908. — Kraepelin: Psychiatrie. II. 1919. — Regis: Précis de psychiatrie. 5. éd. 1914. — P. Schroeder: Intoxikationspsychosen (Aschaffenburg's Handb. d. Psychiatrie), 1912. — Hübner: Lehrb. d. forensich. Psychiatrie. 1914. — Laignel-Lavastine, Delmas, Barbé: Pratique psychiatrique. 1919. — A. Friedenreich: Psychiatri. 3. Udg. 1921.

Individer, medfødt som hos Epileptikere, Hysterikere, Psykopater, eretisk Aandssvage, eller erhvervet f. Ex. ved kronisk Alkoholisme (Vanedrankerens Rus bliver ofte efterhaanden »sandseløs«-brutal, uden dog derfor at blive egentlig »patologisk«), efter (sværere) Læsioner af Hovedet, ved organiske Hjernesygdomme som Alderdomssløvsind, generel Parese osv. Og ogsaa en t e m p o r æ r Hjærnedisposition, efter svækkende Sygdomme, Sult o. lign., kan give Rusen et »atypisk« Præg, og navnlig ser man ikke sjældent dette (hos Disponerede?) ved Indvirkning af stærke Sindsbevægelser.

Hyppigt, om end ikke obligat, er der et M i s f o r h o l d mellem det indtagne Alkoholquantum og Reaktionen. Den patologiske Rus forløber i de sikre Tilfælde ikke gennem den normale Rus' stigende Crescendo, men udbryder oftest akut eller perakut som en »Paroxysme«, med stærkere eller svagere Omtaagethed, Desorientering, illussionære Opfattelsesforstyrrelser, stærke Stemningspræg af Angst, Raadvildhed, Vrede, Raseri, bag hvilket der ofte ligger paranoid Miskendelse af Omgivelserne, Forfølgelsesideer osv. Handlingerne dikteres af det forvirrede, stemningsprægede Bevidsthedsindhold, som blind Afværgen, hensynsløse Vredeshandlinger, Rasen osv., indtil bloddryppende Dramaer. En anden Form af patologisk Rus, den alkoholiske »Somnambulisme«, forløber dog mere »stiltfærdigt«, f. Ex. som en Omflakken under en Taagetilstand, uden at den Berusede udadtil er særlig paafaldende, o. lign.

Rusens l e g e m l i g e Ledsagesymptomer angives oftest at være lidet udtalte eller helt at mangle ved den patologiske Rus.

Paroxysmens A f s l u t n i n g er i Reglen »kritisk«, med pludseligt Ophør, ofte afsluttende, dyb Søvn, undertiden Krampeanfald. Og efter Opklaringen er der i de veludtalte Tilfælde G l e m s e l (Amnesi) for Paroxysmen og de derunder begaaede Handlinger, eller i hvert Fald en meget defekt og vag Erindring. Undertiden kommer den fuldstæn-

dige Glemsel først nogle Timer indtil en Dag efter Paroxysmens Afslutning, et Forhold, der har Interesse for Afhøringen, og som ikke paa Forhaand taler for Simulation.

Det maa endelig fremhæves, at man undertiden ser den Patologiske Rus' Paroxysme indskudt som en Fase i en, indtil det paagældende Tidspunkt væsentlig »normalt« forløbende Beruselsestilstand. I Reglen vil man da som udlosende kunne paavise et af de ovennævnte temporært disponerende Momenter. Men det er en Selvfølge, at man for at anerkende Existensen af en saadan »indskudt« patologisk Paroxysme maa forlange, at det paagældende Afsnit af Rus-tilstanden virkelig tegner sig som noget nyt-tilkommende og for det tidligere Billede fremmedartet, og ikke blot som f. Ex. en maximal Forstærkning af Rusen.

Det er ud fra disse Synspunkter, jeg har afgivet mit Skøn i de fire Tilfælde, som jeg nu skal tillade mig at forelægge Dem. Det drejede sig i alle Tilfælde om »oprørende« Voldshandlinger resp. Forbrydelser, hvis Konsekvenser for de paagældende Personer kunde blive de alleralvorligste.

Till. 1 angik en 34aarig Sofyrbøder, som den 4. Marts 1920 i København voldtog en 12aarig Pige.

Hans Moder var en fordrukken hysterica, straffet for Tyveri, Brandstiftelse m. m. En Morbroder Modermorder, en anden Sædelighedsforbryder. En Moster suiciderede.

Selv var han opvokset paa et Børnehjem, havde faret tilsøs siden Konfirmationen. Aldrig alvorligere legemlige Sygdomme eller Læsioner af Hovedet, ikke Syfilis. Aldrig sikre epileptiske Tilfælde.

Drukket stærkt siden sit 18 Aar. Altid hidsig og explosiv af Karakter, bliver han under Rus raa og brutal, ofte mishandlet sine Omgivelser. Efterhaanden ret stærkt socialt deklaseret, delvis arbejdsløs, tildels snyltende paa en Tante her i Byen.

Straffet flere Gange for Tyveri, Vold osv., tildels forøvet under Rus.

Der kunde intet oplyses om tidligere forekomst af »patologisk« Rus.

Den sidste Maaned før Forbrydelsen havde han drukket næsten daglig, gennemgaaende store Kvanta, delvis denatureret Sprit o. l. De tre sidste Dage før Forbrydelsen ved-

holdende og excessive Alkoholdebaucher, luredede fra Morgen til Aften rundt paa Sømandskipper, var ofte »overvæltet beruset«, sov om Nætterne.

I disse Dage falder et Par coitus med puellae publicae.

Ogsaa paa Dagen for Forbrydelsen var han beruset næsten fra Morgenstunden og fortsatte med stærkt Drikkeri til ud paa Eftermiddagen, da han paa Gaden attraperede den lille Pige, som han under Paaskud af, at hun skulde afhente noget Vasketøj paa hans Værelse og bringe det i Byen for 1 Kr., fik lokket med sig op i det Hus, hvori han boede. Han førte hende ind i et en anden Logerende tilhørende Værelse (!), synes at have ladet, som om han vilde samle sit Vasketøj sammen, men kastede sig saa over Pigebarnet og kværkede hende meget voldsomt, da hun vilde skribe, saa hun besvimede, hvorpaa han voldtog hende. Da hun en tyve Minutter efter kom til sig selv, spurgte han hende beklagende, hvem der dog havde »mishandlet« hende, og fulgte hende saa ned paa Gaden. Da Politiet kort efter indfandt sig paa Gerningsstedet, fandtes han i det paagældende Værelse, forsøgte at klare sig ved at benytte den anden Logerendes Navn, men genkendtes hurtigt af Politiet. Han tilstod strax sin Misgerning, dog angivende, at han ikke kunde huske selve Voldtægten: »Han var først vaagnet op, da Pigebarnet skreg«. For sine fata under den foregaaende Svireperiode og ogsaa den paagældende Dag havde han derimod god Erindring.

Under senere Forhør »kom han i Tanker om« en Del flere-Eenheder af Forbrydelsen.

Ved Anholdelsen var han ikke særlig derangeret i sin Paa-klædning, lugtede lidt af Spiritus, Gangen var ikke slingrende, han svarede fornuftigt ved Afhøringen paa Politistationen, fattede ret hurtigt Spørgsmaal, osv.

Hans Rustilstand afsluttedes ikke ved »kritisk« Søvn, endsige Krampeanfald el. lign.

Han frembød ved Observationen den vanlige alkoholiserede Sofyrhodertype, var dog ikke særlig abrutiseret i Væsen eller Tankegang. Ingen fremtrædende ydre Degenerationstegn. Intelligensstandpunkt det efter hans Forhold ventelige, særlig ingen sikker Demens. Somatisk-neurologisk intet af Interesse.

Han fastholdt stadig sin Amnesi, med samme Begrænsning.

Med dette Tilfælde kan det følgende næsten helt side-stilles: Ogsaa der har vi en kronisk Alkoholist, der efter pro-traherede og maximale Alkoholexcesser begaar Voldtægt paa

og Drab af en lille Pige. Ogsaa han angiver en til selve Udaaden begrænset Amnesi.

Det er ikke uden Interesse, at denne Observand 2 Gange tidligere, under Rus, har begaaet sexuelle Attentater paa resp. ældre og mindreaarig Kvinde, men uden Glemsel for disse Handlinger.

Tilf. 2. 24aarig Arbejdsmand, paa Kommunehospitalets 6. Afdeling Juli 1922.

Han er ikke sikkert disponeret til Sindslidelser. Faderen har mulig været noget drikfældig.

Arr. er Søn af Maskinarbejder, har gaaet i Kommuneskole, skal have fulgt godt med, skal være en ret flink Arbejdsmand, er gift og har to Børn, har været Soldat, derunder engang ubetydelig Disciplinærstraf for Udebliven fra Tjenesten, ellers ikke i Konflikt med Lovene.

Hans fysiologiske Udvikling i Barndommen skal have været normal, han har ikke lidt af Børnekramper, Enuresis eller Søvn gænger i, har ikke haft legemlige Sygdomme af Betydning som Barn eller i voxne Alder, ikke paadraget sig sværere Læsioner af Hovedet.

Specielt skal fremhæves, at han aldrig har frembudt blot nogenlunde sikre Tegn paa epileptisk Nerveidelse.

Hans Forstandsevner angives gode, hans Grundstemning jævn, uden sikker Tilbøjelighed til endogene eller reaktive Stemningssvingninger. Naar han er ædru, skal han være god mod Hustru og Børn.

Han har aldrig tidligere frembudt sikre Tegn paa Sindsygd.

Han har drukket siden sit 16. Aar, efter hans egne (og Hustruens) Angivelser maaske ikke daglig, men i »Perioder«, angivelig hver anden-tredje Uge, begyndende ved Lønudbetalingen og saa fortsættende et Par Dage, til »han ikke kunde mere«. Om nogen betingende dipsoman Forstemning som forudgaaende eller ledsagende dette Drikkeri synes der absolut ikke at være Tale, han drikker dels i Selskab, dels tager han Drikkevarer hjem, sover Rusen ud for saa at begynde igen, osv. Tidligere drak han mest Portvin og bajersk Øl, det sidste halve Aar navnlig Brændevin, alt i ret betydelige Kvantiteter.

Naar han har drukket (stærkt?, længe?), skal han være tilbøjelig til at blive lidt »krakilsk«, med Slagsbroder-Tendenser, og Konen plejer da ogsaa at forsvinde

fra Hjemmet med Børnene, tiltrods for at han aldrig virkelig har gjort hende eller Børnene noget ondt. Hun angiver, at Arr. i fuld Tilstand skal »vrøvle« om saa meget, som han ikke altid husker bagefter, men hun skildrer intet, der afspejler egentlig Forvirring eller sikre barokke Handlinger, ligesom intet kan oplyses om f. Eks. pludselig indtrædende Lamheds- eller Søvnfænomener, Kramper el. lign. Ej heller synes Hustruen at have observeret noget i Retning af »Automatism«, medens Arr. selv angiver, at han engang »vaagnede op« en tidlig Morgenstund paa Vesterbrogade uden at vide, hvordan han var kommen der.

Ligesom der saaledes i hans Beruselsers Billede ikke er noget sikkert »patologisk« Træk, saaledes synes han ogsaa at kræve betydelige Kvanta, for de nævnte dybere Stadier af Beruselse naaes.

Hans Køn sdrift skal angivelig ikke være overvæltet stærk. Første Samleje i 16. Aar, løse Forbindelser til Forlovelsen med Hustruen, derefter Samleje med hende et Par Gange om Ugen, angivelig ingen Udenomsforbindelser. Næppe Masturbation.

I Køn sforholdet til Hustruen skal han i sine Praktiker være normal, ogsaa naar han er beruset. Under Rusen er hans Køn sdrift mulig noget forhøjet. Under Rus har han engang forsøgt Attentat paa en Vens Kone, 76 Aar! huskede det bagefter, en anden Gang, i indeværende Aar, villet trænge sig ind paa W.C. til en 13-aarig Svigerinde, huskede ogsaa det bagefter. Ellers skal han angivelig ikke have gjort seksuelle Attentater under sin Rus, specielt ikke paa Smaapiger, synes ikke under Rus at have robet exhibitionistiske eller sadistiske Tilbøjeligheder.

Den 27. Maj d. A. kom han atter ind i en Drikkeperiode, sammen med en Ven, senere hjemme, satte over $\frac{1}{2}$ Pot Brændevin¹⁾ til Livs den Dag, gik om Aftenen — efter Samleje med Hustruen — i Seng »noget beruset« og sov til c. Kl. 7 næste Morgen, var da »tung i Hovedet«, drak før Morgenmaaltidet c. $\frac{3}{4}$ Pægl Brændevin¹⁾, nød under et Hjemmearbejde i Løbet af en 4 Timer yderligere en $1\frac{1}{2}$ Pægl Brændevin og blev »beruset i ret høj Grad«. Afbrod saa Arbejdet og sov en Times Tid, gik saa paa Café og drak en Bajer, alt omkring Kl. 4 p. m. Da

¹⁾ Mulig mindre ren.

han paa Hjemvejen gik op ad sin Trappe, saa han den lille 4 Aars Pige gaa op foran sig, blev pludselig konslig ophidset, tog Pigebarnet paa Armen og skyndte sig op ad Trappen med hende, tænkte først paa at tage hende med ind til sig selv, men var mulig bange, at hans Hustru, der da var borte hos nogle Bekendte, skulde overraske ham, bar Pigebarnet op i en bortrejst Families Køkken, hvortil hans Nøgle kunde lukke op (og hvor han angivelig havde været oppe om Formiddagen) og dræbte og misbrugte sexuel den lille Pige. Medens han i Retten mente at have kvalt Barnet og derpaa forsøgt sexuel Omgang med det, er han nu ikke helt sikker paa denne Rækkefølge i Forbrydelsens Begivenheder. Han mener ikke, at der under Drabet var egentlig kønslig Tilfredsstillelse, medens han derimod under sine c. 10 Minutter varende, vist noget mislykkede Coitusforsøg, der medførte Sprængninger af Barnets Vagina og Rectum, vil have været »vild . . . som ved Omgang med Kvinder«. Det er dog tvivlsomt, om det er kommet til virkelig Erektion med Immissio penis eller Ejaculatio seminis.

Derefter stablede han en hel Del Klude ovenpaa Liget, uden dog at dække det helt (?), gik ud, lukkede Døren, ned til sig selv, var »søv, tung, sovlig«, angivelig uden Frygt eller Anger, lagde sig til at sove i sin Lejlighed en Times Tid, fik saa Hustruen kaldt hjem for at smøre Mad til ham, men spiste intet, gik ud til en Ven og fik to Bajere, atter hjem at sove, vaagnede næste Morgen Kl. 6, »havde omtrent forvundet Følgerne af sin Rus«, gik paa Arbejde, paastaar at han da ikke huskede paa Misgerningen, og at det først i Løbet af Dagen gik op for ham, hvad han havde gjort. Da han ved Hjemkomsten saa Folk stimlende sammen udenfor Huset, gik han ikke hjem, men flakkede rundt, »fortvivlet«, tænkte angivelig paa at drukne sig. Han anholdtes 30. Maj d. A. I Forhørene synes han at have nægtet resp. have brugt Udflugter til det ikke kunde nytte mere. Allerede i et af de første Forhør synes han i Virkeligheden at have kunnet gøre ret godt Rede for Hovedbegivenhederne den 27. og 28. Maj. Han paastod dog en Tid, at der for Begivenhederne den 28. Maj fra c. Kl. 2 p. m. til c. Kl. 5 $\frac{1}{2}$ p. m. var »et tomt Rum i hans Bevidsthed«, men ganske kort Tid efter synes han i Virkeligheden ogsaa at have kunnet gøre helt godt Rede for disse Begivenheder, d. v. s. for selve Forbrydelsen.

Under Arrestationen synes han ikke at have frembudt udtalte psykiske Forstyrrelser.

Herinde har Arrestanten været rolig, samlet og klar, fuldt orienteret, uden Hallucinationer, ret afdæmpet, men ikke i nogen udtalt patologisk Forstemning. Man har herinde ikke iagttaget episodiske Forstemninger eller andre episodiske Bevidsthedsfor-skydninger, ingen Kramper eller Enuresis, ingen patologiske Af-fektexplosioner. Han har været veldisciplineret, i det hele ikke vist noget særlig forraaet Væsen.

Han har i det hele været ret ordknap, synlig trykket og skam-fuld ved Situationen. Han er lidt »svendet« i Sprog, men ellers stilfærdig i Samtale om hans Misgerning. Han vedstaar denne her som ved Forhørene, skyder Skylden paa Alkoholen, mener at han paa det paagældende Tidspunkt har været »ganske fra sig selv«, men kan herudover ikke fremføre noget for en event. pato-logisk Rus karakteristisk Træk ved sin daværende Tilstand. Han er nu tilbøjelig til at hævde, at naar han »husker« de paagældende c. 3 (ovenfor nævnte) Timer, d. v. s. selve Mordet o. s. v., er det mest fordi man har for-talt ham om Misgerningen i Retten. Denne Paastand synes dog uforenelig med den Maade, hvorpaa han forklarede om Mordet o. s. v. i Retten.

Han er naturligvis ret uhyggelig ved Situationen, men stærkere Udslag har en event. dybere indre Fortvivlelse resp. Anger i hvert Fald ikke givet sig herinde. Heller ikke bruger han just stærke Ord til at udtrykke sin Afsky for Misgerningen. Selv om han ikke gør noget positivt forraaet Indtryk, saa gør han dog et paafaldende apatisk i følelsesmæssig Hen-seende.

Der er ingen Tegn paa Sløvsind i intellektuel Henseende, ligesom han ejheller ved de almindelige Prøver viser sig aandssvag. Heller ikke Hukommelsen er stærkere svækket.

Han har herinde ikke frembudt mindste Tegn paa Ungdoms-sløvsind.

Legemlig er han middelhøj, noget mager, lidt falmet Teint, intet fremtrædende abrutiseret eller degenerativt ved Udseendet.

Ingen legemlige Symptomer paa kronisk Alkoholisme. Den objektive Undersøgelse viser ingen Tegn paa organisk Liden af Nervesystemet. Heller ikke viser Undersøgelsen (incl. Lumbal-punktur og Blodundersøgelse) Tegn paa Syfilis, saa lidt som nogen Liden af de vegetative Organer.

Herefter er Arrestanten da for Tiden ikke sindssyg, saa lidt som han er aandssvag. Han er ikke heller sikkert Epileptiker.

Ejheller synes han igennem Livet at have robet udtalte ka-

rakterologiske Defekter af den Art, som særtegner den saakaldte sjælelige Degeneration. Han har alene fra Ungdommen vist Modstandsløshed mod Alkoholfristelsen, har, omend maaske kun »periodevis«, konsumeret rigeligt Alkohol igennem Aarene, uden at han dog frembyder de for den kroniske Alkoholist karakteristiske legemligsjælelige Udfaldssymptomer.

Hans Drikkeperioder har ikke det vanlige Præg af »Dipsomani«. Hans Beruselser har ikke tidligere sikkert baaret Præget af saakaldt »patologisk Rus«. Heller ikke hans sidste til Forbrydelsen førende Rusperiode har dette Præg. Den mulige mangelfulde (eller manglende??) Erindring om Timerne omkring Misgerningen er i saa Henseende ikke afgørende, idet der i den »normale« Rus som bekendt ikke sjældent indgaar en kortere eller længere varende Fase, for hvilken Erindringen kan være mere eller mindre udvisket. Hans Tilstand de paaagældende Dage tegner sig som en protaheret og efterhaanden maximal Rus.

Hans Kønsliv har ikke tidligere tegnet sig med sikkert patologisk Præg. Hans tidligere Attentater paa voxen resp. mindreaarig Kvinde under Rus er ikke andet eller mere end man saa ofte ser under normal Rus og behøver ikke at betyde nogen patologisk forhøjet Kønndrift under Rusen.

Det ejendommeligste ved Arrestantens Misgerning er saaledes efter mit Skøn ikke, at han faar Lyst paa den lille Pige, men at han, som han i Forhørene har angivet, dræber hende før han misbruger hende kønsligt. Jeg er imidlertid efter hans ovennævnte Udtalelser til mig ikke helt sikker paa, at Rækkefølgen just har været denne eller at han, som han har sagt i Forhørene, ventede sig kønslig Tilfredsstillelse af Drabet, altsaa i det Øjeblik var fyldt af »sadistiske« Forestillinger. Selv om saadanne lettelig indgaar som Bestanddele i det normale Samleje og navnlig let under Beruselse, er jeg mere tilbøjelig til at antage, hvad Arrestanten selv »kunde tænke sig«, at Drabet mere er sket under hans Utugtsattentat paa den lille Pige og for at forhindre hende i at gøre Allarm, og at hans alkoholtaagede Hjerne og hans utaalmodige og stærke seksuelle Begær her som hos andre berusede har ladet ham gaa til den maximale Vold.

Min Konklusion bliver da denne, at den af Arrestanten begaaede Forbrydelse ikke er begaaet under egentlig Sindssygdом eller en sikker »patologisk Rus«, men vel under en protaheret, maximal Beruselse, der som Rusen saa ofte paa en Gang

har vakt hans Lyster og givet Aflob for hans Brutalitet og samtidig nedsat hans hæmmende Modforestillinger af moralsk Natur.

Det turde være selvsagt, at Beruselsen hos disse to Observander ikke i sin Helhed tegner sig som »patologisk«, hverken m. H. t. sin Intensitet i Forhold til de nydte Alkoholmængder, sin Udbruds- eller Forløbsmaade, sine Symptomer — udover den paastaaede »amnestiske« Fase. Denne fraset, kan man efter mit Skøn alene tale om en protraheret, maximal Rustilstand.

Hos begge de to Observander er der Forerfaringer for, at deres Kønndrift under Alkoholpaavirkning kan vaagne til ret kraftigt Liv. Deres Attrapering af Smaapi-gerne i sexuel Hensigt tegner sig da heller ikke som noget for dem psykopatologisk uforstaaeligt, saa lidt som vi, ud fra vort Kendskab til deres forudbestaaende Karakterejendommeligheder, behøver at undre os over den Brutalitet, som de lægger for Dagen ved Forbrydelsens Udøvelse. Hverken i sit ydre Billede eller i sit psykopatologiske resp. handlingsmæssige Indhold tegner den »amnestiske« Fase sig saaledes som noget nyt tilkomme, psykopatologisk forskelligt fra Billedet af den forudgaaede Rustilstand.

Alle er jo nu enige om, at Glemsel for det under Rusen begaaede, selv om den maa antages for at være reel, ikke er nok til at stemple Rusen som »patologisk«. For vor første Observand maa det først fremhæves, at han ogsaa ved tidligere Lovovertrædelser havde slaaet paa »Glemsel«, for dog i senere Forhør at opgive denne Paastand. Men selv om hans Amnesi i dette Tilfælde var reel nok, saa er den, som Amnesien hos Observand Nr. 2 efter mit Skøn ikke større eller af anden Art, end man kan møde den ved stærke Grader af symptomatologisk set »normal« Rus, navnlig hvor denne er kompliceret med en saa stærk Affekt som den sexuelle. »Sandseløshed« er sikkert ikke saa helt sjælden ved

stærk sexuel Ophidselse (uden at man dog derfor er berettiget til strax at tale om en »Affektaagetilstand«¹⁾).

Selv om vi hos den nu følgende Observand ogsaa har det Forbrydelsen forudgaaende, langvarige og overvættets Drikkeri, er det dog ubestrideligt, at det Afsnit af hendes Rus, hvorunder Forbrydelsen falder, tegner sig paa en noget anden Maade end hos de to foregaaende Observander og ogsaa set i Forhold til det forudgaaende Afsnit af hendes Rus-tilstand.

Tilf. 3. 51-aarig, fraskilt Kvinde, paa Kommunehospitalets 6. Afdl. Maj 1921.

Hun er født i Ægteskab, Faderen Arbejder, Hjemmet vist i det hele godt, hun var der til 15. Aar, kom saa ud at tjene, fik sit første Barn 22 Aar gl. og blev senere gift med Barnefaderen. Ægteskabet blev ret hurtigt ulykkeligt, endte med Skilsmisse efter c. 10 Aar. Der var to Børn. Siden har hun ernæret sig ved Vask o. l.

Efter hendes Angivelse var Faderen noget drikfældig, hun vil engang have set ham i beruset Tilstand forsøge at kvæle Moderen. En ældre Broder til hende skal angivelig ogsaa have været noget drikfældig. Ellers kan der ikke paavises Nerve-, Sindssygdом, Kriminalitet el. lign. i hendes Familie.

Hun angiver som Barn at have været noget svagelig, som voxen i det hele rask, vil aldrig have lidt af Kramper, Besvimelser eller andre for Epilepsi eller Hysteri mistænkelige Symptomer. Aldrig alvorligere Læsioner af Hovedet. Benægter Kønssygdomme.

Hun synes at have fulgt ganske godt med i Skolen, i det hele ogsaa senere paa Omgivelserne at have gjort et jævnt begavet Indtryk. Hun skildres — i ædru Tilstand — som et stilfærdigt og skikkeligt Menneske, flittig til sit Arbejde, husholderisk med sin Fortjeneste, god mod sine Omgivelser, særlig ogsaa mod Børn. Heller ikke har Vidnerne omtalt hende som egentlig løgnagtig el. lign.

Derimod har hun efter alles og eget Vidnesbyrd været i tiltagende Grad forfalden til, efterhaanden ganske excessiv Alkoholnydelse gennem mange Aar: Selv angiver hun, at det begyndte i hendes Ægteskab, af Sorg over Manden, der efter hendes Angivelse var fordrukken, brutal overfor hende og Børnene, engang truede med og havde gjort Forbe-

¹⁾ Begge Observander idomtes Tugthusstraf.

redelser til at smide hende og dem ud af Vinduet fra 4de Sal, o. s. v. Hun blev angivelig melankolsk og forsøgte saa at slukke Sorgen i Drik (Mandens Udtalelser lyder lidt anderledes, navnlig sigter han hende for allerede da at have haft Forhold til andre Mandfolk).

Efter Skilsmissen har hun i hvert Fald drukket længe ad Gangen og overvættes, »naar hun blev i daarligt Humør«, over Savnet af Børnene, o. l. Hun har et Par Gange været paa Afholdshjem, været skikkelig der, men ved Besøg i København beruset sig og er i hvert Fald prompte faldet tilbage til Drikkeriet. Hun synes socialt mere og mere forhuttet, har talrige Gange været anholdt for Beruselse, med Bøder, er i 1913 — sammen med Kæresten — straffet for Ran fra Mandsperson, med hvem hun var gaaet hjem i utugtigt Øjemed, har samlevet med Mandsperson, vist ogsaa — i beruset Tilstand? — indladt sig med fremmede Mandspersoner — i Erhvervsøjemed?

Hendes Drik var tidligere Brændevin, i de senere Aar mere »Vin«, f. Ex. »Portvin« og Bitter (den for Drabet drukne indeholdende 7,8 Rumprocent Alkohol). Hun drak store Mængder, flaskevis, blev ret langsomt rigtig døddrukken, kunde drive om eller sidde hos sig selv i dagevis og drikke, før hun blev »lammet« af Alkoholen. Hun vil oftest have drukket alene, vil sjældent være blevet egentlig opstemt af Alkoholen, snarest oftest mere »melankolsk«, har en Gang begaaet Selvmordsforsøg — Overskæring af Pulsaare —, en anden Gang kastet sig for kørende Sporvogn.

Hun mener selv, at hun dog ogsaa under Beruselsen kan blive hidsig og skælde ud, og af Akterne fremgaar, at hendes Rus ikke sjældent har været ret larmende, saa hun en gang har voldelig overfaldet en Meddrankerske, en anden Gang, ved nævnte Selvmordsforsøg, stukket efter hende med Kniven, en Gang omtales hun i Rapporten om hendes Beruselse som »ustyrlig«, en Gang slog hun en Rude ind, en anden Gang raabte hun op om, at nogen havde skudt paa hende, o. s. v. Ingen af Politirapporterne — hun hensad ofte i Detentionslokalet — omtales afsluttende Krampeanfald eller paafallende, dyb, »dødlignende« Søvn, hvad hun heller ikke selv kan oplyse noget om.

Hun har ligget her paa Afdelingen flere Gange, i 1914, to Gange, for kronisk Alkoholisme, i 1916 for Delirium tremens, med de klassiske Symptomer, derpaa faa Dage senere genindbragt i Beruselse (havde da kastet sig foran en Sporvogn).

Angaaende hendes Drab af det 4 Maaneders Barn den 24. Ja-

nuar d. A. skal jeg af Akternes og hendes egne Oplysninger tillade mig at fremhæve følgende: Aftenen den 22. Januar havde hun været til Karneval og synes da at have været noget beruset, sov saa den Nat. Den følgende Formiddag skal hun have tomt en Flaske Portvin, fik derefter hos en Fætter et ikke helt ringe Kvantum Bitter, mener at have været ret beruset da hun tog hjem, og synes ogsaa at være bleven anholdt og bragt paa Politistationen. Dette husker hun angivelig kun summarisk. Hun vil saa have smidt sig paa Sengen med Tojet paa og have sovet. Om Morgenens følte hun sig sløj, strammede sig op med 4 dl Bitter — i to Gange —, gik atter ned og købte en ny Portion — 4 dl — Brændevin og har vist tomt det meste af den inden Drabet, d. v. s. inden Kl. c. 11 Formiddag, i hvert Fald altsaa i Løbet af ganske faa Timer.

Om Drabet forklarede Arrestantinden i Forhør af 27. Januar, at hun under sit Drikkeri havde hørt Barnet græde, at hun i Begyndelsen ikke ændsede dette, men da det vedblev, blev mere og mere »ulykkelig«, dels over Barnets Graad, dels over sit Drikkeri, at hun saa endelig gik ind i Barnemoderens Værelse, hvor hun saa Barnet ligge, at det »saa saa underligt ud, ligesom det havde Krampe«, at hun lod Barnet ligge, gik ind til sig selv igen og vistnok drak mere, saa atter gik ind til Barnet, tog Barnet ind til sig, lagde det paa Sofaen, som det imidlertid faldt ned af. Ved det paagældende Forhør forklarede hun ogsaa, at hun, efter at være bleven ædru, var kommet i Tanker om, at hun inden hun gik ind til Barnet havde taget en Hammer for med den at trække nogle Søm ud over hendes Sofa, »de sad hende i Vejen, de saa saa store ud«. Først da hun saa Drengen falde paa Gulvet, »kom det op i hende, at det var bedre, at han ikke var her mere«, hvorpaa hun da slog ham i Hovedet med Hammeren, flere Slag, idet hun lagde sig paa Kne ved Siden af ham. Hun huskede, at hun tænkte »Nu har han det godt«, at han drog et Suk og lagde Hovedet om paa Siden. Men først da hun saa Blodet paa hans Ansigt, vil hun have forstaaet, hvad hun havde gjort. Hun vilde rejse sig og angivelig slaa sig selv for Panden med Hammeren, men faldt over mod Sengen, faldt ligeledes, da hun senere (efter Politiets Tilkomst?) vilde gaa ud af Døren. — (Det synes efter Akterne, som om hun efter Drabet har været nede ad Trapperne og ude i Gangdøren). Hun vil saa endvidere huske, at Frk. M. kom ind og at der derpaa var en hel Mængde Mennesker om hende.

Af Øjenvidners Forklaringer fremgaar, at hun laa paa Gul-

vet, at hun svarede Ja paa Spørgsmaal om hun havde slaet Barnet ihjel, tilføgende: »Er det saa farligt?«, at hun forklarede resp. blev ved med at ævle om, at hun elskede det saa højt, at det havde det bedre som det havde det nu, o. s. v., at hun stadig vilde »se til lille Svend og se, om han var rigtig død«, alt med tyk Stemme, med sløve, stirrende Øjne, paa en aandsfraværende Maade, saa at hun paa de tilstedeværende gjorde Indtryk af en overordentlig Grad af Beruselse. — Ved Undersøgelse af Arrestantinden Kl. 3 $\frac{1}{2}$ samme Efterm. paa Stationen fandt Dr. Seemann endnu tyk og snøvlede Tale, sløvt Blik, men hun kunde staa paa Benene uden Hjælp, var orienteret i Tid og Sted, ikke hallucineret, Pupillerne reagerede for Lys, der var ingen Skælven af Tunge eller Hænder, ingen Spirituslugt.

Selv har hun til mig forklaret væsentlig som ovenfor, men tilføgende, at da hun anden Gang gik ind til Barnet, »syntes hun at alt blev saa sort« — cfr. hendes Udtryk »svimmel« i Forhøret af 27. Jan. 1921 — og at hun »i Virkeligheden ikke kan huske, hvordan Drabet er gaaet til, men har tænkt sig dertil«, og at hun først »vaagnede op«, da hun saa Blodet flyde. I Forhøret har hun ogsaa nægtet at kunne huske sin Udflugt ned ad Trappen efter Drabet.

Efter Akterne synes der efter hendes Paagribelse ikke paa noget Tidspunkt at være iagttaget Kramper eller andet pludseligt Bevidsthedstab eller karakteristisk »kritisk« Søvn eller en pludselig Forandring i hendes Bevidsthedstilstand, noget hun — fraset ovennævnte — heller ikke selv beskriver. Det synes mig derimod, som om hendes Erindring om Drabet er blevet noget mere fyl- dig, eftersom Rusen svandt.

I Arresten synes hun efter Akterne ikke at have frembudt sikre (alkoholiske) psykotiske Forstyrrelser.

Saadanne er heller ikke iagttagne herinde, hvor hun hele Tiden har været klar og samlet, fuldt orienteret, ikke hallucine- ret, ikke har lidt af Søvnforstyrrelser, ikke af Angsttilstande, ikke frembudt Krampeanfald eller episodiske Bevidsthedsforstyrrelser som Taagetilstande el. lign.

Hun har været stilfærdig, skikkelig og godmodig, hjælpsom, ved direkte Samtale om hendes Forbrydelse noget forknyt paa en stille-resigneret Façon, men ikke til Stadighed deprimeret. Hun har ikke herinde vist særlig Affektexplosibilitet.

Hun var ved Indlæggelsen endnu ret stærkt præget af sit Alkoholmisbrug, baade i Udseende og i sjælelig Habitus — den vanlige let dvaske og sølle Adfærd, men har som det altid gaar med Alkoholisterne rettet sig. Egentlig abrutiseret gør hun ikke

Indtryk af at være, men meget energilos, hvad hun selv villigt medgiver. Hun staar selv uforstaaende overfor Drabet, »har jo aldrig før gjort nogen Fortræd«, er forknytt ved Tanken paa den Skam det er for hendes Born, »havde det bare været mig selv, jeg havde gjort en Ende paa, det synes jeg havde været bedre«. Hun tager meget resigneret paa sit forhullede Liv, synes det er ynkeligt, men »naar Melankolien kommer . . .« — I det hele faar man Indtryk af, at hun ikke er egentlig amoralsk, men har ret varme og oprigtige Følelser for sine Medmennesker og gerne vil være dem til Nytte, hvor hun kan. Men overfor Alkoholens Fristelser er hun, hvor meget hun end gerne vil lade være at drikke, en »Pjalt«.

Hendes intellektuelle Funktioner arbejder efterhaanden ganske godt, hendes Indprentningsevne er vel ikke helt sikker, men dog ikke stærkere svækket, hendes Hukommelse for ældre Data synes god, hendes aandelige Selvarbejde og Forestillingsindholdet svarende til det ventelige efter hendes Milieu. Alt i alt er der ikke grovere intellektuelle Defekter.

Legenlig er hun lidt undersætsig, slap Fedme, let potatorisk Ansigt, ikke Rysten, ikke sikre Lever- eller Nyreforandringer, ingen Nerve-Muskelomhed, ingen hysteriske Stigmer.

Herefter er Arrestantinden da kronisk Alkoholist med overvælttes Udskejelser in Baccho. Disse Udskejelser bærer ikke sikkert Præg af ægte »Dipsomani«. Der er ingen Alkoholintolerans, og der er ved hendes Beruselser, heller ikke ved den sidste, hvorunder hun begik Drabet, intet, der med Sikkerhed eller med en tilstrækkelig Grad af Sandsynlighed tillader at kvalificere hendes Beruselser som »patologisk Rus«.

Drabet er sikkert nok udført under en maximal Beruselse, produceret ved flere Dages Drikkeri og forceret frem til Maximum ved en indenfor faa Timer sammentrængt Nydelse af store Kvanta Spiritus. Det er derfor heller ikke urimeligt, at som hun angiver, hun, paa et vist Tidspunkt, maaske pludseligt, er blevet saa overvældet af det nydtte Alkoholkvantum, at Tankerne er løbne helt sur for hende, at Følelsen af hendes egen og — i hendes omtaagede Tilstand — Barnets Elendighed ganske har domineret i hendes Bevidsthed, at hun som mange drukne Alkoholister saa har tænkt paa Døden som en let Udgang paa Miseren, — som hun jo selv tidligere under Beruselse har forsøgt Selvmord, at maaske ogsaa forvirrede Vredesforestillinger mod Moderen, Erindringen om den i Akterne omtalte Barnets tidlige Død, at disse og mange andre forvildede Tanker har kørt rundt i hendes alkoholiserede Hjerne for tilsidst at resultere i Drabet. Forestillingen om, at hun havde gjort en god Gerning mod Barnet ved

at dræbe det, synes i hvert Fald efter Akterne at have været meget vedholdende hos hende. Ogsaa synes der at have været en vis Grad af Opfattelsesforstyrrelse — Drengen, der var »blaa i Ansigtet« og saa ud for hende som om han havde »Krampe«, Sømmene, der pludselig syntes hende »saa store« og »sad hende i Vejen«.

Jeg vil ikke gaa til at sige, at der har foreligget en saakaldet »delirant« Beruselse, men føler mig forpligtet til at fremhæve, at Bevidsthedsomtaagningen efter alt det oplyste synes at have været ganske betydelig, om end den ikke har efterladt den for den »patologiske Rus« karakteristiske (fuldstændige) Glemsel.

Noget »normalt Overlæg« kan man vist ikke antage under den maximale Rustilstand, der udløste Drabet.

Heller ikke hos denne Observand tegner Rustilstanden sig i sin Helhed som »patologisk«. Ogsaa hos hende har Rusen mange Gange tidligere været præget af Brutalitet, med Ustyrlighed og voldelig Adfærd. Selve den F a s e, hvorunder hendes Drab af Barnet falder, tegner sig dog maaske som noget særartet: Der synes i hvert Fald at have været en betydeligere Bevidsthedsplumring end forud, med illusionære Opfattelsesforstyrrelser, med en drukken-melankolsk Rørelse over hende selv som over andre »ulykkelige«; og saavidt man kan sige noget om Drabets direkte psykologiske Motivering, synes det at bunde i den vage Plan om et »suicide à deux«.

Hos denne Observand er den tilbageblivende, sikkert reelle Glemsel kun p a r t i e l. Dette antyder i hvert Fald ikke et saadant Brud i den Berusedes Bevidsthedsløb, som vi kender det fra den klassiske, patologiske Rus. Og selv om Bevidsthedsforskydningen i det hele har været betydelig paa Tidspunktet for Drabet, saa synes dens Totalbillede mig dog alligevel ikke anderledes, end at det kan opfattes som en maximal A c c e n t u a t i o n af den »normale« Rus' Bevidsthedssløring.

Min fjerde og sidste Observand er ikke kronisk Alkoholist. Han er af et eretisk Temperament og har paadraget sig et T r a u m a c a p i t i s. Efter dette har han engang under

en Beruselse vist en voldelig Adfærd af lignende Art som denne gang.

Ogsaa hos ham har vi forud for hans Voldshandling gennem en Dag fortsat Drikkeri. Og derefter en Rustilstand, der tegner sig med det »vanlige« Billede, men afsluttes med en Fase af Brutalitet og senere »hysterisk« Adfærd, en Fase, for hvilken han angiver en skarpt begrænset Glemsel.

Tilf. 4. 38-aarig gift Hovmester.

Sigtede ses ikke tidligere at have været i Konflikt med Loven. Hans ydre Livsførsel synes i det hele at have været som vanlig i hans Stand. Han er gift.

Han vil aldrig have frembudt Tegn paa Epilepsi, vil ikke tidligere have været sindssyg. Han angiver, at han altid har været af et noget hidsigt Temperament, med hurtig svindende Explosioner og i ædru Tilstand aldrig med Voldshandlinger. Ellers vil han være af jævn Grundstemning, synes efter det for mig foreliggende af Gennemsnitsintelligens og Kultur.

Han benægter luetisk Infektion. I Marts eller April 1921 vil han være styrtet ned i Lasten af et Skib, c. 3 Alen, vil bl. a. have slaaet Hovedet mod en Jærnstotte og været bevidstløs en 10 Min. Ingen Opkastning, Blodninger fra Næse — Mund — Øren, ingen Lamheder eller Krampes, og senere vil han ikke have sporet cerebrale Følgetilstande.

Han vil ikke regelmæssig nyde Spiritus resp. større Kvanta daglig, vil sjældent have været beruset, men maa angivelig ifølge sin Stilling af og til nyde større Kvanta Spiritus med Gæsterne og vil angivelig kunne taale saadanne større Kvanta.

Efter det for mig oplyste synes sigtede kun en enkelt Gang under Beruselse at have udvist voldelig Adfærd, oppe paa Island for en 6—8 Maaneder siden. Han havde da, i borgerligt Selskab, nydt nogen Spiritus, dog ikke særlig overvættets Kvantum. Da han paa Hjemvejen til Skibet kom ned paa Havnepladsen, skal han med ét have foreslaaet sin Ledsager at »rydde Pladsen« og begyndte selv dette med at anfælde en ham uvedkommende Kaptajn H., der imidlertid var stærkere end sigtede. Da sigtede kom ombord i sit Skib, synes han at have udtalt

sig om »Forfølgelser«, men iøvrigt skal der da ikke være sket yderligere paafaldende med ham¹⁾.

Idet jeg for nærværende voldelige Overfald 19. Januar 1922 Kl. c. 10 Aften i det hele maa henvise til Sagens Akter, skal jeg blot fremhæve følgende:

Den nævnte Dag vil sigtede ikke have nydt fast Føde før om Aftenen i Hammers Restaurant. Ved Kl. 5—6 p. m. har han paa en Vinstue nydt en 5—6 Romtoddyer med »dobbel Væge«, er derfra i Selskab gaaet ind i fornævnte Restaurant, hvor han, formentlig i Tiden fra c. 7¹/₂ til c. 9³/₄ Aften, yderligere har nydt mindst 7 Snapse og nogle Glas Øl (til Aftensmaden). Efter Vidernes Udsagn skal sigtede paa dette Tidspunkt have været »meget fuld«. Paa Restaurationen kom han i Slagsmaal med en Herre af sit Selskab. Da Selskabet brød op, fulgtes han et Stykke med et af Vidnerne, der derpaa lod ham klare sig alene, idet han, som et andet Vidne, synes ikke at have anset ham for sværere beruset end at han nok kunde klare sig. Om det derefter til sigtedes voldelige Overfald forløbende e. et Kvarter vides intet andet, end at sigtede, vistnok en fem Minutter før Overfaldet paa Grosserer L., har været i Karambolage med en ham ubekendt forbipasserende (som han maaske er gaaet efter og har generet et Stykke Vej), men som slog ham i Stenbroen. Derefter følger saa Overfaldet paa Grosserer L., hvor det skal fremhæves, at sigtede efter at have slaaet den gamle, ham ganske ubekendte Mand til Jorden, vedblev at tildele ham flere Slag. Af et Par Vidner er det angivet, at sigtede samtidig hermed raabte paa »Politi« og »Hjælp«.

Paa de tilstedekommande Politibetjente, som ved hans Transport til Stationen, synes sigtede at have gjort Indtryk af ret stærk Beruselse: »Han talte noget usammenhængende«, »sigtedes Tale var noget læspende eller mindre klar«, saaledes som berusedes Tale oftest er. Sigtede »kunde dog gaa op ad Trapperne« (til Politistationen), men da han blev visiteret, »ravede han over mod et Bord«. Ved Anholdelsen havde sigtede pludselig rakt sin Tegnebog til en ham ubekendt Dame med Anmodning om at bringe den til hans Kone, hvis Adresse han formentlig opgav rigtigt. Foruden at være beruset havde sigtede ved Anholdelsen efter en af Politibetjentes Anskuelse tillige »øjensynligt et hysterisk Anfald, af en Art som Komparenten aldrig har set hos Mænd, men af og til hos Kvinder, selv om de ikke har været berusede, naar de har væ-

¹⁾ Antagelig skal der være Glemsel for dette Afsnit af Rusperioden.

ret udsat for Sindsbevægelser. Anfaldet viste sig saaledes, at sigtede foldede Hænderne op mod Himlen og bad, snart til den ene, snart til den anden. Inde i Automobilet, hvor Anfaldet fortsattes, slog sigtede med de foldede Hænder ned over sine egne Ben og ogsaa ned over Komparentens. Han hulkede hele Vejen, og talte om, at det skulde blive en dyr Historie for vedkommende. Pludselig blev han fornærmet paa en af Komparentens Kollegaer ganske uden Grund, og truede ham med, at han nok skulde sørge for at efter dette skulde blive Arbejdsmand et eller andet Sted«. Ogsaa paa Stationen synes sigtede at have fremkommet med Ytringer som om han »var fornærmet paa alt og alle«. Han skældte frygteligt ud , smed sig paa Gulvet, synes at have dunket Hovedet mod det, betegnes i Rapporten som »ustyrlig«. Sammesteds hedder det, at han »iøvrigt ikke var til at faa nogen fornuftig Forklaring af«. Han talte noget om, at der var stjaalet fra ham, at han havde en Tegnebog med 1000 Kr. i (den indeholdt da kun 308 Kr.). »Sigtede talte derimod intet om Overfaldet, men var nærmest fornærmet paa de civile, som havde foranlediget ham anholdt«. Statsbetjent E. udtaler, at han »havde ikke Indtryk af at sigtede simulerede«. Sigtedes Erindring om Overfaldet synes ikke nøjere exploreret Anholdelsesaftenen.

Sagens Akter indeholder intet om sigtedes videre Forhold i Arresten, spec. intet om hvor længe hans »Ustyrlighed« vedvarede, om den afsluttedes med meget pludselig indtrædende Søvn, om der var f. Ex. Kramper el. lign.

Ved Fremstillingen næste Morgen Kl. 8 paa Stationen synes sigtede efter Rapportens Indhold at have været klar og fuldt orienteret, med fyldige Oplysninger om sit tidligere Liv o. lign. »Foreholdt Sagen forklarer han, at han ikke kan erindre noget om, hvad han lavede i aftes, dog vil han ikke benægte at have slaaet overfaldne Det foresvæver ham, at han paa Gaden, han véd ikke hvor, var omgivet af en Del Mennesker og at han var rasende over at nogen beskyldte ham for at have generet nogle Piger«. Sigtede kunde ved denne Afhoring huske, at han havde været paa Vinstuen og med hvem og at han derefter var gaaet hen i Restauranten, hvor de spiste til Aften, men vilde ikke kunne erindre, hvad han havde faaet at drikke der, ej heller naar han var gaaet derfra, eller naar Selskabet havde forladt ham eller huske, at han havde været i Ny Vestergade eller paa Vestre Boulevard.

Denne partielle Glemsel for et Afsnit af den paa-gældende Aften og Nats Begivenheder synes sigtede at have fast-

holdt ved de følgende Afhøringer, og det angivne Hukommelsestab synes hverken at være snævre ind eller at være voxet.

Sigtede viser ingen Tegn paa kronisk Alkoholisme, gør intet forraaet Indtryk, snarest et ret kultiveret-stilfærdigt, med troværdig lydende Forklaringer. Ad Sagen forklarer han dels som ovenfor, dels at det sidste han husker fra paagældende Aften er, at han inde paa Restauranten sad med en halv Hummer og et Glas Øl foran sig. Derimod vil han intet huske om Uenigheden med en Person af Selskabet, men det er senere fortalt ham, at denne Person, trods en Dames Tilstedeværelse, havde ført uhøvisk Tale og at han, sigtede, var blevet forarget herover og havde bebrejdet vedkommende det. Om den følgende Tid vil han saa kun huske som ovenfor anført noget om et Opløb paa Gaden og at der var Politi tilstede, maa ske ganske vagt noget om en Biltur og Ankomst til Stationen, men derefter angivelig intet, før han næste Morgen vaagnede (blev vækket?) i Arrestlokalet. Han paastaar, at denne skarpt tidsafgrænsede (lakunære), praktisk talt (for det paagældende Tidsrum) komplette Glemsel (Amnesi) senere har holdt sig uforandret, og at Erintringen ikke er dukket op hos ham trods forskellige Personers Skildring for ham af Aftens Begivenheder, Afhøringerne o. s. v.

Han tilføjer her spontant: »Jeg har altid tidligere, naar Fyrhøderne kom fulde hjem til Skibet og lavede Ballade og saa næste Dag fortalte, at de ikke kunde huske noget, stillet mig lidt skeptisk overfor det og ikke tænkt, at Mennesker kunde blive saa fulde, men nu«

Han tvivler ikke om, at han har overfaldet Grosserer L. paa denne brutale Maade, er meget ked af det og tilføjer: »Det var meget kedeligt, at det netop skulde være en gammel Mand og ikke en ung, der kunde have givet mig en god Dragt Prygl«.

Den mentelle Observation viser udover denne lakunære Glemsel ellers intet abnormt, spec. ikke Tegn paa Aandssvaghed eller Sløvsind. Hans Intelligens synes middels.

Herefter er sigtede da nu ikke aandssvag eller sindssyg. Den eneste mentelle Defekt hos ham er p. t. den af ham angivne lakunære Glemsel for sidste Afsnit af Begivenhederne om Aftenen den 19. Januar d. A. Efter det for mig foreliggende, maa jeg skønne, at denne Glemsel er reel, ikke simuleret.

Den paagældende Aften havde sigtede sikkert nok, inden det Tidspunkt, c. 7 $\frac{1}{2}$ Aften, hvorfra han daterer sin Glemsel, været stærkt paa- virket af rigelig Spiritusnydelse, men dog

næppe med tydelig abnorme ydre Udslag af Beruselsen. Hvis man, hvad man efter mit Skøn kan, tør stole paa sigtedes Angivelse, er han paa et eller andet Tidspunkt af Aftensmaaltidet blevet meget vred over den ovenfor nævnte Herres uhoviske Tale. Hans Slagsmaal med paagældende stemmer godt hermed. En saadan stærkere Affekt — som her i Forbindelse med yderligere Alkoholnydelse — kan erfaringsmæssig (hos prædisponerede, smlgn. nedenfor) i betydelig Grad ændre Beruselsens sjælelige Billede, baade m. H. t. dens ydre Træk og ogsaa m. H. t. Erindringen om det under Rusen passerede. I hvert Fald synes der hos sigtede, i Stedet for den efter den overvættes Alkoholmængde (og maaske ogsaa efter Overgangen fra Stuetemperatur til den meget kolde Luft paa Gaden) normalt ventelige »Lammelsestilstand«, tværtimod at være indtraadt en for Omgivelserne højst ubehagelig aktiv Tilstand, der prægedes af vage Forestillinger om at være fornærmet, beskyldt for at have generet unge Piger, at være bestjaalet o. s. v. Han synes i konfus Tilstand at have villet holde Afregning med »Fornærmern«, vælter sig derfor ind paa sagesløse Folk. Betegnelsen af hans Væsen efter Anholdelsen »hysterisk« er meget træffende, idet han virkelig synes at have opført sig som om han var »ude af sig selv« af stærk Affekt (og Beruselse). Ogsaa hans Tale angives at have været »usammenhængende«, saa man opgav at tage nøjere Forklaring af ham. Samtidig synes de rent legemlige Lammelsesfænomener (Tale, Gang) i hvert Fald kun at have været mindre fremtrædende.

Dette Billede er efter mit Skøn i betydelig Grad forskelligt fra det vanlige Slutstadium af den »normale« Rus. I sin Helhed lader sigtedes Beruselse den paagældende Eftermiddag og Aften sig, efter den vanlige Definition af Begrebet, ikke karakterisere som en »patologisk Rus«. Men det omtalte Slutstadium tør efter mit Skøn karakteriseres som en maximal Beruselse med hystericformt-delirant Præg og med en saadan Grad af Bevidsthedsomtaagning, at dette Afsnit af Rusen har efterladt en komplet Glemsel.

At der under sigtedes sidste Afsnit af Beruselse har foreligget en saadan Tilstand af forvirret, delvis af Vrangidéer opfyldt Bevidsthed, formentlig med en yderst forvrænget Opfattelse af omgivende Personer o. s. v., vilde ogsaa være i Analogi med den

fornævnte Episode fra Island, en Alkoholreaktion, der i det ydre meget minder om den her foreliggende.

Til Forklaring af denne delirant-hysteriforme Afslutning paa en hidtil normalt forløbende Rus vilde jeg — foruden atter at erindre om det ovennævnte Affektindtryk — tillige minde om, at sigtede i Marts eller April 1921, altsaa vel før begge de her nævnte Rustilfælde, paadrog sig en Læsion af Hovedet, og at saadanne Hovedlæsioner — selv uden at have været fulgte umiddelbart af sværere Tegn paa Hjernelesion — erfaringsmæssig kan »omstemme« Hjernen saaledes, at følgende Beruselser faar et fra det vanlige afvigende Forløb, indtil egentlig patologisk Rus.

Jeg er derfor tilbøjelig til at slutte, at sigtede den paa-gældende Aften, formentlig allerede fra Kl. ca. 7 $\frac{1}{2}$ og i hvert Fald antagelig da han havde sit Sammenstød med Person Nr. 1 og da han begik Overfaldet paa Grosserer L. har været i en saadan Tilstand af ved Alkoholnydelse fremkaldt sjælelig Omtaagethed, at han har manglet Bevidsthed om sine Handlinger resp. har handlet ud fra forvirrede Vrangforestillinger og Opfattelsesforstyrrelser.

Naar man udtaler sig, som sket er i denne min sidste Erklæring, har man ofte en Fornemmelse af at danse paa Æg. Det er næppe helt Videnskabens Skyld, men mere Lovens, med dens noget »ubiologiske« Tilregnelighedskriterier, og ogsaa det praktiske Retslivs. Vi bør sikkert ikke vove os for langt ud med Diagnosen »patologisk Rus«, idet vi da kan vente en, letforstaaelig, Reaktion fra Domstolene. Men samtidig er vi jo alle klare over det psykologisk uholdbare i en skarp Sondring mellem »normal« og »patologisk« Rus. Vi ved, at Billedet af den »normale« Rus varierer saa ganske overordentligt, ikke alene fra Individ til Individ, men ogsaa hos samme Individ efter hans forskellige temporære Dispositioner, osv., og uden at i og for sig patologiske Forhold behøver at gøre sig gældende. Om jeg i de her refererede Tilfælde har truffet det rette, maa jeg overlade til Deres Dom.